

MÜCADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete90
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

31 Aralık 2025 S.92

2026 İşçi Sınıfının Yılı Olacak

2
Editör

Delilik Bir Yere Kadar

4
Umut Çakır

Üç Dalga

7
Mücadele Dolu Bir Yıl

12
Ulaş Bora

Burjuva Düzene Reddiye

Yeni bir mücadele yılına girerken, ilerici insanlığın ve halkların umutlu olması için oldukça fazla emare var. Belçika'da Avrupa Parlamentosu'nu kuşatan çiftçiler, Gebze'nin sokaklarını dolduran on binler ve daha sayamadığımız onlarca yerdeki gösteri ve isyanlarla 2026 işçilerin yılı olacak. NATO toplantısını Türkiye'de yapmayı planlayan emperyalist dünyanın planları beklediği gibi gitmeyecek. Şimdi sahne işçilerin, 2026 işçi sınıfının, ezilen halkların ve onların öncülerinin yılı olacak! Zafer için soluksuz bir koşuya hazırlanalım!

Devamı 2. sayfada...

2026

İşçi Sınıfının Yılı Olacak

Manşet

2025 yılını aramızda bırakırken, küresel iç savaş dünyanın dört bir yanında keskinleşerek ilerliyor. Küresel çapta genişleyen emperyalist saldırganlık, **emeğin köleliğine dayanan** insanın sömürülmesi ve buna eşlik eden tarifi olmayan **yoksulluk** ve yoksunluk, **durdurulmayan ekolojik kriz** ve emperyalist kapitalist dünyanın tüm enstrümanlarıyla çöküşüne tanık oluyoruz. Yeryüzünün lanetlileri olarak da tarif edilen dünya proletaryası ve ezilen halklar ise sermaye egemenliğine karşı kavga ateşini her yere yayıyor. Nereye dönsek **açlık isyanları, kitlesel gösteriler, emekçi sınıfların sokağa hakim olma hali...** Venezuela'dan Filistin'e Rojava'dan dünyanın bir başka ucuna kadar halklar emperyalist ve gerici saldırılara meydan okuyor.

Yaşadığımız topraklarda 19 Mart'tan bu yana gelişen halk hareketi, sayısız işçi grevi, kadınların, gençlerin dinmeyen sokak eylemleri bu yıla damgasını vurdu. Daha geçtiğimiz hafta on binlerce işçi Gebze sokaklarında sermaye sınıfının dayattığı asgari ücrete karşı sokakları doldurdu. **Yüzlerce farklı işletmede, şantiyede, iş yerinde işçiler insanca yaşayabilmek için,** ücretlerini alabilmek için dahi eylemlere çıkıyor. 2026 yılı işçi sınıfının ve geniş emekçi yığınlar için hiç de farklı olmayacak. Egemenlerin şatafatı, pervasızlığı ve ellerinde tuttukları cenneti yitirmemek için yaptıkları ne varsa, işçi sınıfının dünyasında açlık, yoksulluk getiriyor. Sosyal çürümenin geldiği boyut düşünüldüğünde bu düzen ezilen halklara, işçi sınıfına, kadınlara kölelik dışında bir şey getirmiyor, getirmeyecek.

Yeni bir mücadele yılına girerken, ilerici insanlığın ve halkların umutlu olması için oldukça fazla emare var. Belçika'da Avrupa Parlamentosu'nu kuşatan çiftçiler, Gebze'nin sokaklarını dolduran on binler ve daha sayamadığımız onlarca yerdeki gösteri ve isyanlarla 2026 işçilerin yılı olacak.

NATO toplantısını Türkiye'de yapmayı planlayan emperyalist dünyanın planları beklediği gibi gitmeyecek. Şimdi sahne işçilerin, 2026 işçi sınıfının, ezilen halkların ve onların öncülerinin yılı olacak!

Zafer için soluksuz bir koşuya hazırlanalım!

Delilik

Bir Yere Kadar

Editör

Vietnam batağında debelenen ABD emperyalizminin beyhude çabası olarak piyasaya çıkan "Madman Strategy", nihai anlamda başarılı olamasa da, belirli sınırlar arasında işe yaramıştır. Günümüzde ise Trump şahsında, her iki başkanlık döneminde de yoğun bir şekilde kullanılıyor.

Çok güzel bir halk deyişidir, "Delidir, ne yapsa yeridir" derler. Halkın binlerce yıllık birikiminden süzülen kolektif bilgeliği saklıdır bu sözde. Delinin öngörülemezliğini anlatır. Bir parça da sakınma, çekinme, hatta belaya bulaşmaktan korkmayı içerir.

Bir köyün, mahallenin, kasabanın delisi, halk tarafından hemen her zaman hoş görülür. Peki ya

bu "delilik" bir ülkenin "dış politika stratejisi" haline getirilirse? Olur mu öyle şey, denmesin. Tarihte çokça örnekleri var. Machiavelli bu işin teorisini bile yapmış kendince. Modern çağda ise, geçtiğimiz yüzyılın ikinci yarısında, ABD başkanı Nixon tarafından allanıp pullanan bir dış politika stratejisi haline getirilmiş, adına da "Madman Strategy" denmiş. Elinde

Vietnam savaşının son dönemlerinde ortaya çıkan bu “madman strategy”, emperyalizmin hızla çöktüğü, dünya halklarının ise emperyalist merkezler dahil her yerde ayağı kalktığı günümüz koşullarında hiçbir şekilde başarı kazanamaz. Dünya artık bu deliyi o kadar da dikkate almıyor.

sopası ile dünyada bir oraya bir buraya musallat olan, önüne gelene sopa sallayıp korkutmaya çalışan bir dış politika! Temel fikir, **öngörülemezlik, akıl dışılık veya değişkenlik** görüntüsü yaratarak karşıtlarını sindirmek ve olası karşı karşıya gelişlerde aşırı veya orantısız bir tepki vereceğinden korkmalarını sağlamak.

Öyledir gerçekten de. Delinin sağı solu belli olmaz ne de olsa. Ama halkın kolektif bilgeliği, doğal diyalektikçidir. **Her tespiti bir karşı tespit ile dengeler.** Deliye ilişkin dengeleyici söz ise “deli deliyi görünce sopasını saklar”dır. Yani “bizim deli” ancak değneksiz köyde caka satar. **Karşısında en az kendisi kadar gözü kara eli sopalı birilerini gördü mü,** tüm strateji ya tamamen çöker ya da kaçınılmaz olarak topyekun imha savaşının tetiklenmesine yol açar. Haliyle rakiplerini sindirme derdindeki “madman”, bu strateji sonucu kendini bir yıkım savaşını göze almak ile tepkisiz kalmak arasında köşeye sıkıştırır.

Vietnam batağında debelenen ABD emperyalizminin beyhude çabası olarak piyasaya çıkan “Madman Strategy”, nihai anlamda başarılı olamasa da, belirli sınırlar arasında işe yaramıştır. Günümüzde

ise **Trump** şahsında, her iki başkanlık döneminde de yoğun bir şekilde kullanılıyor . Kâh Kasım Süleymani’yi öldürtüyor, kâh Venezuela petrol tankerlerine korsanca el koyuyor. Ama eli en az onun kadar sopalı asıl karşıt güçler, **Rusya, Çin ve KDHC söz konusu olduğunda “deliliği”** sökmüyor!

1970’lerin başında hedefine ulaşamayan bu strateji, bugün hiçbir şekilde başarılı olamaz. Tarih 1970’ler değil, emperyalizmin bir bütün olarak gerilediği, çöktüğü bir dönem. Trump’ın temsil ettiği ABD tekelleri hızla “kendi yarı küresine” çekilerek (bakınız Trump’ın yayımladığı yeni Ulusal Güvenlik Strateji Belgesi), uzun süredir dillendirilen bu durumu, bir olgu olarak kabul etmiş bulunuyor.

İkinci ve çok daha önemli nokta ise şu: ABD emperyalizminin başını çektiği kampın karşısında yalnızca Rusya-Çin-KDHC-Küba’nın başını çektiği ülkeler topluluğu yok. Daha önemlisi **tüm dünyada sürekli büyüyen, güçlenen halk hareketleri var.** Kapitalizme başkaldıran, yeni bir umut, yeni bir gelecek, yeni bir dünya özlemiyle, hadi tam adını koyalım, sosyalist bir gelecek özlemiyle sürekli eylemler yapan işçi ve emekçiler var. Bu güce karşı ne nükleer silah tehdidi işe

yarar, ne sağa sola gönderilen uçak gemisi savaş grupları.

Her ne kadar kendini beğenmişlikte her tür sınırı aşan biri de olsa ABD’nin başındaki “madman”, dünya halklarının, emekçi sınıfların yükselen dalgası karşısında geri adım atmak zorunda olduğunun bilincinde biri. Bunu Gazze soykırımı döneminde faşist Netanyahu’ya söylediği sözlerden de biliyoruz:

“Durmak zorundaydı yoksa dünya onu durduracaktı. Ben neler olduğunu görebiliyordum. Siz de neler olduğunu görebiliyordunuz. İsrail dünya genelinde popülerliğini çok yitiriyordu. Her neyse, sonunda doğru olanı yaptı. Dünya bizim saldırılarımızdan bıkmıştı. Biz diyorum yani İsrail ve biz. Sonra Bibi’ye dedim ki ‘Bibi, tüm dünyayla savaşamazsın. Bireysel savaşlar yapabilirsin ama tüm dünya sana karşı. İsrail dünyaya kıyasla çok küçük bir yer.’”

Delilik de bir yere kadar!

Vietnam savaşının son dönemlerinde ortaya çıkan bu “madman strategy”, emperyalizmin hızla çöktüğü, dünya halklarının ise emperyalist merkezler dahil her yerde ayağı kalktığı günümüz koşullarında hiçbir şekilde başarı kazanamaz. Dünya artık bu deliyi o kadar da dikkate almıyor.

Üç Dalga

Umut Çakır

Üç dalga, birbirleriyle sürekli etkileşim içinde, birbirlerine güç, cesaret, ileri atılma ruhu aşılayan bir tablo sergiliyorlar. Aralarındaki farklar, bu üç dalgaya ilişkin proleter öncü tutumu netleştirecek içerikte.

Olgunlaşma sürecindeki halk hareketi, farklı kulvarlardan start alıp ilerleyen üç temel dalga üzerinden şekilleniyor:

1) Ana dalga: Çeperi on milyonları aşan, 19 Mart ayaklanmasıyla ateşlenen ve şimdiye kadar CHP'nin miting kulvarını kullanan birleşik kitle hareketini belirtiyor;

2) Eşlikçi dalga: Grevler, yürüyüşler ve her çeşit eylemle kendini gösteren, üst üste, yan yana beliren dereciklerde binlerce insanı kapsayan, daha çok talep odaklı dağıntık kitle hareketine işaret ediyor;

3) Bağımsız sınıf dalgası: Proletaryanın devrimci öncüsünün yol göstericiliğinde, Marx'ın dile getirdiği "gerçek bir hareket"e dayalı, istikrarlı yükselişle göz dolduran sınıf hareketine atıfta bulunuyor.

Bu üç dalga arasında Çin seddi yok. Hareketin esas rejisörü tekelci kapitalizmi dağılmaya doğru götüren yapısal buhran; **hızlandırıcısı ise, bir seçimle gitmeyeceği artık iyice anlaşılan dinci faşizmin olağanüstü baskısı...** Üç dalga,

birbirleriyle sürekli etkileşim içinde, birbirlerine güç, cesaret, ileri atılma ruhu aşılayan bir tablo sergiliyorlar. Aralarındaki farklar, bu üç dalgaya ilişkin proleter öncü tutumu netleştirecek içerikte. Zengin içeriği ve geniş çeperi ile ana dalga, kitle hareketinin yeni ve özgün niteliklerini kavramak açısından, büyük bir laboratuvar gibi çalışıyor, dikkatli ve titiz bir gözlemi fazlasıyla hak ediyor. Eşitlikçi dalga, örneklerini çok fazla gördüğümüz, alışıldık biçimler taşısa da, ana dalgayla ilişkileri içinde daha önce görülmedik yeni özellikler barındırıyor. Ana dalganın oluşturduğu laboratuvarın yanında, bir mikroskop camı altında görünen bağımsız sınıf hareketi ise, öncü kitle ilişkilerinin -deyim yerindeyse- DNA'sını çözümlediği için, diğer iki dalganın düğümünü çözebilecek nitelikler kazanıyor.

Ana dalga, on milyonların tahayyülünü yani köklü değişim isteklerini, gelecek hayallerini ve en yakıcı ihtiyaçlarını yansıtıyor. **Mobilize ettiği kalabalıkların yarattığı birleşik güç, ana dalgayı**

doğrudan iktidar odaklı bir hareket haline getiriyor. Aynı şekilde, iktidar odaklı hareket olması, bu gücü korumasını ve genişlemesini sağlıyor. Dünya devrim deneyimlerinde çok kez görüldüğü gibi, aktif nüfusun çoğunluğunu kendine çekmiş bir kitlesel hareketin neredeyse kendiliğinden ve neredeyse zorunlu, iktidar odaklı hale gelmesinin önünde hiçbir güç duramaz.

Hareketin muazzam yaygınlığından doğan bu iktidar hedefi, reformist tayfanın eleştirilerinin odağında yer alıyor. Onlara göre hareket, iktidar sorunu gibi "yüksek politika"dan çok fazla söz ediyor, ama örneğin şu veya bu grubun, kesimin kısmi sorunlarıyla pek az ilgileniyor. Pratikte bu durum çok açık görünüyor. **Haftada iki buluşma yüzbinleri topluyor ama, diğer günler yapılan, kısmi sorunlara odaklı eylemlere ilgi olmuyor.** Reformist tayfanın bu rahatsızlığı elbette anlaşılır. Çünkü onlar için **iktidar sorunu "yasaklı bölge"**. Bugüne kadarki

**Çünkü ayağa
kalkanlar 19
Mart'ı yaratırken,
şu kanaate
dayanıyorlardı:
Seçim yoluyla iktidarı
değiştirmenin yolu
kalmadı!**

varlıklarını, bu yasaklı bölgeye hiç adım atmamalarına borçlular. Onlara göre, dillerinden düşürmedikleri "meşru kitlesel hareket", şurada bir sorunu çözecek, burada dayanışma ağları örecektir, adım adım tekelsiz kapitalist egemenlikten bağımsız karşı hegemonya alanları inşa ederek faşizmi köşeye sıkıştırarak ve nihayet bir noktada, dinci faşizm pes edip iktidarı terk edecek. Oysa, ana dalganın bugünkü en temel avantajı, iktidar odaklı yüksek politik hatta yürümesidir.

Ana dalgaya dahil olan milyonlar şu çıplak gerçeğin farkındadır: Koşulları her gün daha kötüleşen emek cehenneminden kurtuluşun birinci şartı, dinci faşist iktidardan kurtulmaktır. Ve çoğu anket araştırmasının gizlemekte zorlandığı başka gerçek, **harekete katılanların çoğunluğunun bu kurtuluşun CHP iktidarı ile olacağına inanmamalarıdır**. Tekelsiz partilerin fonladığı anketler, bu inançsızlığı "kararsızlar" kategorisiyle yaftalıyor ve hemen tüm anketlerde kararsızlar birinci parti konumunu koruyorlar. Nedeni, basit ama yüzeysel değil, derin bir sınıf bilincine dayanıyor: CHP gibi en muhalif pozlara bürünen tekelsiz partiler, iktidar değişimini vadetseler de, yaşamın köklü değişimini vaat etmiyorlar.

Açıklanan yeni programıyla CHP, vaatler listesini epeyce renklendirdi ve bunlar kürsü konuşmalarında iştahla, heyecanla açıklanıyor. Fakat emekçi milyonlar bu türden vaatleri, hatta daha fazlasını seçim dönemlerinde kurulan kürsülerden defalarca dinlediler. Tekelsiz partilerde vaatlerin yükseltilmesi ters etki yaratıyor; **aldatılmışlık duygusu derin kitlelerin güvensizliği, daha hızlı yükselişe geçiyor**. Geçmişin mirası aldatılmışlık duygusuna, bugünün yaşamsal aciliyet kazanan sorunları

ekleniyor. Böylece emekçiler, birkaç zavallı vaadin gerçekleşmesiyle ulaşacakları bir "nefes molası"nı değil, yaşamın kökten değişiminin acil arayışına giriyorlar. Bu acil, yakıcı ihtiyaç emekçi milyonları devrimci bir zihniyetle, uyanıklık ve keskin bilinçle donatıyor. Ve bir kez daha, **dünya devrim deneyimlerinden biliyoruz ki, sıradan emekçilerden oluşan ama yeterince kalabalık devrimci yığınlar, yeni kazandıkları zihniyete samimiyetle sarılırlar**. Samimiyet, yeni kazandıkları zihniyetin tüm sonuçlarını kabullenmek, girdikleri güzergahın tüm olumsuz sonuçlarına direşkenlik ve sebatla katlanmak ve o güzergahı mantıki, pratik sonucuna kadar izlemek için ateşli ve cüretli bir heves taşımak anlamına geliyor.

Ana dalgada yer alan milyonlar kuşkusuz, **CHP'nin seçim kampanyasına dönüştürmeye çalıştığı rutin eylemler çizgisinden memnun değiller**. Fakat kitleler, bir sırat köprüsünden geçmekte olduklarının farkındalar. Köprünün altında umutsuzluk çukuru var, ötesinde ise dinci faşist iktidardan kurtuluşu sağlayacak zafer olasılıkları var. Seçim havası, şişirilen mitingler umutsuzluk çukuruna yeğleniyor çünkü orada, henüz kesinlik kazanmamış olsa bile, **kurtuluşa**

dair bir umut bulunuyor.

Ana dalga hareketinin, CHP'nin arzusuyla, bir seçim kampanyasına dönüştüğü söylenebilir mi? Hayır. Çünkü ayağa kalkanlar 19 Mart'ı yaratırken, şu kanaate dayanıyorlardı: Seçim yoluyla iktidarı değiştirmenin yolu kalmadı! CHP mitingleri seçim kampanyasına dönüştürmeye çalıştıkça, bu kanaate sahi kitlelerin alanları boşaltacağı beklenebilirdi. Fakat tam tersi oldu. "Eylem"e katılmakta daha çekingen tutum, harekete daha cesaretle girmelerinin önü açıldı.

Halk, bir seçim zaferine değil ama alanlarda vücut bulan birliğe güven duyuyor. **Bu birlik korunduğu ve güçlendiği sürece**, mücadele hattı ilerleyebilir, tarihi fırsatları değerlendirmek mümkün olabilir. Artık can sıkılmaktan başka bir işe yaramayan birbirinin kopyası kürsü konuşmalarına rağmen, ana dalganın motivasyonunu koruyan, işte bu birlik ihtiyacı ve güvenidir. Bu dalganın salt protestocu olmadığı çok açıktır. Çünkü protesto, ya minik zavallı kazanımlara odaklanır ya da iktidara sesini duyurmaya. Oysa aylar sonra bile, dinci faşizmin azgın saldırılarında tek bir geri adım yok ve eylemciler "sesimizi duyurduk yeter!" demiyorlar.

Öyleyse, halk hareketinin ana

*Olağanüstü bir enerjiyle işe sarılmayan bir öncü,
şimdi en acil en yakıcı ihtiyaçlarla kavrulan bir
kitleyi etkileme şansına sahip olamaz.*

dalgasına dair birkaç genelleme yapabiliriz:

1) **İktidar odaklı yüksek politik sorunlara** bağlıdır, protestoya değil; 2) **Köklü değişim isteğine** bağlıdır, "küçük bir nefes mola"sına değil; 3) **Kendi gücüne ve birliğine güvenir**, herhangi tekelci muhalif partiye değil.

Eşlikçi dalga, giderek sıklaşan ve üst üste binen, derecikler biçiminde akan eylemler üzerinde şekilleniyor. Kuşkusuz, şimdiki enerjisini ve cüretini ana dalgadan devşiriyor. Her hafta bir yerlerden **pıtrak misali çıkan eylem silsilesinde toplamı onbinleri bulan emekçiler, her fırsatta ana dalganın şiarlarını haykırıyorlar**, onun bir parçası olduklarını ilan ediyorlar. Ana dalganın yarattığı anafolar sayesinde bu kitleler, eyleme geçmekte görülmemiş bir hız ve heves sergiliyorlar. Şurada ödenmeyen bir ücret, kapanan bir tesis, burada el konulan bir orman, neredeyse hiçbir ön hazırlığa gerek duymadan küçük kalabalıkları bir araya getiriyor. **Eşlikçi dalga, kısmi ve talep odaklı olduğundan, süreklilik arz etmiyor.** Bu sorunun giderilmesi ya da dile getirilmesi ile akış kesintiye uğruyor fakat bir sonraki eyleme ilham veriyor. Bu haliyle, reformist tayfanın örgütlediği mevzi kavgalarına denk geliyor. Fakat gücünü ve frekansını ana dalgaya borçlu olan eşlikçi dalga, güzergahtaki yan yolları temsil ediyor. Ana dalga doğrudan şahı hedef alıyorsa, eşlikçi dalgalar da sayısız piyonu güçten düşürüyor, ana

dalgaya pratik deneyimden geçmiş yeni unsurlar kazandırıyor.

Bağımsız sınıf dalgası, proleter öncünün elinde yön bulan gerçek bir harekete dayanıyor. Bu açıdan, **sınıf bilinci yüksek, fakat henüz yeterince güç birikimine ulaşamadığından, iktidar odaklı ana dalganın motor gücü olamıyor.** Yine de bu durum, bağımsız sınıf dalgasının şimdiki halini yansıtıyor. Bu dalganın parlak geleceği ise, onun özünde, içeriğinde bulunuyor. Proletaryanın sınıf çıkarları ve taktik çizgisinin en kararlı temsilcileri olarak öne çıktıkça, şimdiki güç birikimini kat kat aşarak bir politik potansiyel yaratıyor. Çünkü ana dalga devrimci koşulları olgunlaştırdıkça, işçi sınıfı neredeyse iç güdüsel olarak bağımsız sınıf dalgasının çeperine doğru çekilir. Sınıf, bir devrimde kendi öncüsünü bu içgüdüsel itilimle izler. Yine bu dalga başlangıç noktasını sendikal ekonomik sorunlara dayasa da, özünde, iktidar odaklıdır. Çünkü bu bağımsız ve gerçek hareketi yaratanlar, **eğer iktidar dışında geçici iyileştirmelerle yetinecek zihniyette olsalardı, proleter devrimci öncülerin yönlendirmesini kabul etmeye yanaşmazlardı.** DİSK'e giderlerdi, her türlü ıvır zıvrı baş tacı eden reformistlere koşarlardı. Proleter devrimci öncünün "tehlikeli sularında" yüzmeyi kabul etmiş bir emekçi, en gerilerden geliyor olsa bile, daha baştan en ileriye tasavvur edebilen bir emekçidir. Proleter öncü, çevresinde biriken bu

dalganı yaratıcılarına işte bu güvenle yaklaşmalıdır.

Üç dalgaya dair bu özet analiz, hangi görevleri gündeme getiriyor?

Bağımsız sınıf dalgası eğer eşlikçi dalgaya daha fazla nüfuz ederse kısmi taleple ortaya çıkıp sönen eylemler dizisini, emeğin birleşik kavga platformunun oluşumu için kullanabilirse, eşlikçi dalga istikrar kazanır. Her eylem kalıcı ve üst üste eklenen birikime vücut kazandırır. Bağımsız sınıf dalgası, şimdilik yanında mikroskop camı gibi kaldığı ana dalgaya, eşlikçi dalga üzerinden etki etme şansını arttırabilir. Elbette bu yol, ana dalgaya "dışarıdan" etki etmenin bir yoludur ve ancak "içeriden" çabalarla birleştirildiğinde somut sonuçlar vaat ederler. Çift yönlü bu çaba, bağımsız sınıf hattıyla on milyonların ana dalgasını buluşturacak kavşağı yakınlaştırır. Ve ancak bu çift yönlü çaba on milyonları adeta esir eden yakıcı acil ihtiyaçların doğurduğu duygusal zihinsel düzeye layık olabilir. Proleter öncünün bu çifte çabada olağanüstü zorlanacağı, enerjisini on kat arttırmak zorunda kalacağı doğrudur. Ama, olağan zamanlardan geçmiyoruz. Olağanüstü bir enerjiyle işe sarılmayan bir öncü, şimdi en acil en yakıcı ihtiyaçlarla kavrulan bir kitleyi etkileme şansına sahip olamaz. Kendisi olağanüstü bir çaba sergileyen emekçi kitle, olağan çalışmasına saplanıp kalanları ezer geçer.

Mücadele Dolu Bir Yıl

2025

OCAK

7 Ekim 2023'ten itibaren Gazze Savaşı'nda yaklaşık 67.000 kişi katledildi, 168.000'den fazla kişi yaralandı, %70 oranında yıkım meydana geldi.

2-4 Ocak

Metal işçileri, ücret zamları ve çalışma koşulları talepleriyle Hitachi, Schneider Electric ve GE fabrikalarında grev kararı aldı.

10 Ocak

Mersin'in Akdeniz Belediyesi'ne kayyum atandı.

29 Ocak

Siirt Belediyesi'ne kayyum atandı.

ŞUBAT

15-16 Şubat

2. Emekçi Kadınlar (EKA) Kurultayı "Güçlenerek Geliyoruz" şiarıyla İstanbul'da gerçekleştirildi.

27 Şubat - Mart

Sunel Tobacco, Oriental Tobacco ve TTL Tobacco fabrikalarında toplam yaklaşık 1.700 işçi, toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine grev başlattı; bu grev süreci Nisan'a kadar devam etti. Tek Gıda-İş Sendikası çatısı altında 700'ü aşkın işçi grev ve eylem yaptı.

11 Mart

Narlıdere Belediyesi'ne bağlı NAR-BEL işçileri, belediyenin maaş ve birikmiş ödemeleri ödememesi üzerine belediye önünde protesto gerçekleştirdi.

5-14 Mart

Kuzey Star Tersanesi işçileri, ücret ve ödenmemiş haklar için 5 Mart'ta eyleme geçti; 14 gün süren eylem sonunda kazanımla sonuçlandı.

11 Mart

Birleşik Krallık, Birmingham'da çöp ve atık işçileri ücret kesintilerine karşı greve başladı.

31 Ocak

Rojava'da katledilen gazeteciler Nazım Daştan ve Cihan Bilgin için 21 Aralık 2024'te İstanbul'da eylem yapmak isteyen gazetecilere polis saldırmış, aralarında Mücadele Birliği Gazetesi muhabiri Serpil Ünal'ın da bulunduğu 7 gazeteci tutuklanmıştı. Gazeteciler 40 gün sonra 31 Ocak günü tahliye oldular.

27 Şubat

İstanbul'da düzenlenen büyük bir basın toplantısı ile "Demokratik Toplum için Barış" bildirisi okundu. Bu

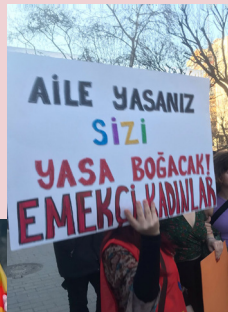

bildiri ile Kürt Özgürlük Hareketinde başka bir dönemin başladığı ilan edildi.

MART

8 Mart

Ülkenin ve dünyanın her bir köşesinde kadınlar sokaklara çıktı. Kadınların birinci gündemi yine kadına dönük şiddet, "Aile Yılı" politikaları ile başlayan saldırılar ve yoksulluk oldu.

NİSAN

17 Nisan

Çiğli Belediyesi işçileri, toplu iş sözleşmesi görüşmeleri tikanınca greve çıktı.

29 Nisan-30 Nisan

1 Mayıs Emek ve Dayanışma Günü öncesi ve sonrasında yapılan operasyonlar kapsamında, aralarında Songül Yücel (Önsöz Dergisi Genel Yayın Yönetmeni) ve Muhammed Hizmetçi (Mücadele Birliği Platformu Temsilcisi)'nin de bulunduğu çok sayıda kişi gözaltına alındı ve 4 gün sonra tutuklandı.

19 Mart

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun gözaltına alınması, İstanbul başta olmak üzere birçok kentte kitlesel protestoların başlamasına neden oldu. Eylemler kısa sürede ülkedeki genel siyasal baskı rejimini ve ekonomik krizi protesto eden bir ayaklanmaya dönüştü; eylemler sırasında yaklaşık 6 bin kişi gözaltına alındı, 500'ün üzerinde kişi tutuklandı.

16 Mart

Eskişehir'de Doruk Mining işçileri, üç aydır maaş ödenmediği için iş durdurma eylemi başlattı.

20 Mart

Manisa'daki Mercan Makina işçileri DİSK/ Birleşik Metal-İş bünyesinde hak gasplarına karşı eylem başlattı.

21 Nisan

"Söz İşçide Karar Birlikte" adlı bir serbest kürsü etkinliği düzenleyen Mücadeleci Sendikalar 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını duyurdu.

MAYIS

1 Mayıs

İstanbul'da "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı" diyerek Taksim Meydanı'na yürümek isteyen, aralarında sendika temsilci ve yöneticilerinin de bulunduğu 384 kişi gözaltına alındı. Ülke genelinde kitlesel düzenlenen 1 Mayıs eylemlerine 19 Mart ayaklanması damga vurdu.

3 Mayıs

Sırrı Süreyya Önder tedavi gördüğü hastanede hayatını kaybetti. 4 Mayıs günü İstanbul'da kitlesel bir cenaze töreni düzenlendi.

6 Mayıs

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamlarının yıldönümünde mezarlarının bulunduğu Karşıyaka Mezarlığı Ankara'da kitlesel bir anma töreni gerçekleşti.

7 Mayıs - 3 Haziran

Portakal Plastik ve Porvil fabrikalarında Petrol-İş önderliğinde başlayan grev, ücret artışı ve bonus talepleri ile sonuç olarak sona erdi.

13 Mayıs - Kasım

ABD menşeli rüzgâr türbini fabrikası olan TPI Composites işçileri yaklaşık 2.300 işçi ile düşük ücret, ağır koşullar ve hak gasplarına karşı uzun süreli bir grev gerçekleştirdi.

22 Mayıs - 4 Temmuz

Kocaeli Dilovası ve İzmir Çiğli'deki DYO Boya fabrikası işçileri, düşük zam dayatmasına karşı grev yaptı; eylem kazanımla sonuçlandı.

20-22 Mayıs

Avrupa çiftçileri, Brüksel'de traktörleri ile protestolar ve yol kapama eylemleri yaptı.

HAZİRAN

4 Haziran

İzmir'de KRT radyo-televizyon çalışanları, ücret alacakları ve iş güvencesi talepleriyle iş bırakma eylemleri gerçekleştirdi.

TEMMUZ

9 Mayıs

Rusya Federasyonu Komünist Partisi tarafından düzenlenen "İkinci Uluslararası Anti-Faşist Forum" Moskova'da gerçekleşti. Forum'a 92 ülkeden yaklaşık 160 Parti, Hareket, Örgüt temsilcisi katıldı. Mücadele Birliği Gazetesi de Rusya Federasyonu Komünist Partisi'nin daveti üzerine forumda yer aldı.

25 Mayıs

İzmir'de belediye iştiraklerinde çalışan 23 bin işçi, toplu sözleşme talepleri için greve çıktı.

25 Haziran

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, 25 Haziran'da Kadıköy'den Ankara'ya "Büyük Öğretmen Yürüyüşü"nü başlattı. Polis saldırılarına, gözaltılara rağmen öğretmenler 1 Temmuz'da Ankara'ya ulaştı. Öğretmenler Ankara'da yine polis saldırısı ve gözaltılarla karşılandı.

8 Temmuz

İlk toplantısını Ekim 2022'de Paris Uluslararası Konferansı'nda gerçekleştiren Dünya Anti-emperyalist Platformu, 6. Uluslararası Konferansını, 8 Temmuz günü ABD imparatorluğunun kalbi ve aynı zamanda eş zamanlı NATO zirvesinin de yapıldığı Washington'da "3. Dünya Savaşı ve NATO ve Emperyalizme Karşı Mücadele" gündemi ile düzenledi. Konferansa Avrupa, Asya, Latin Amerika, Afrika ve Orta Doğu dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanından 33 siyasi parti ve örgüt katıldı.

9 Temmuz

İZDOĞA, İZULAŞ ve İZBETON belediye iştiraklerinde çalışan yaklaşık 360 işçi, haksız işten çıkarmalara karşı yürüyüş gerçekleştirdi.

11 Temmuz

Accell Bisiklet fabrikasında Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, düşük ücret ve çalışma koşulları nedeniyle greve çıktı.

23 Temmuz

Cumartesi Anneleri'nin sembol isimlerinden Emine Ocak, 89 yaşında yaşamını yitirdi.

11 Temmuz

PKK lideri Abdullah Öcalan'ın yaptığı "Barış ve Demokratik Toplum Çağrısı" kapsamında silah bırakmaya başladı. İlk sembolik tören Kürdistan Bölgesel Yönetimi kontrolündeki Süleymaniye'de yapıldı.

24 Temmuz

İstanbul Topağacı Mahallesi'nde kentsel dönüşüm adı altında mahalle halkını evlerinden kovma girişimleri bir direniş başlattı. Mahalle sakinleri ve demokratik kitle örgütleri kentsel dönüşüme karşı sokağa çıktı.

18 Ağustos

Kamu sektöründeki devlet çalışanları, düşük zam tekliflerini protesto için bir günlük ulusal iş bırakma eylemi gerçekleştirdi; ulaşım ve hizmetlerde aksaklıklar yaşandı.

27-30 Ağustos

Emekçi Kadınlar bir yaz etkinliği düzenleyerek Dünya Kadın Konferansı'nın Teorik Semineri için sunumlar hazırladı. Atölyelerde tartışan kadınlar çevresel sorunlar, savaş, şiddet gibi birçok farklı konuda tartışarak ortak yaklaşımlar belirledi.

AĞUSTOS

1 Ağustos

TÜRK-İŞ, Eti Maden ve Zonguldak'taki kömür madenlerinde grev ilan etti; grev, Cumhurbaşkanlığı kararıyla 60 gün süreyle ertelendi.

EYLÜL

İzmir'in Buca, Konak ve Karşıyaka belediyelerinde çalışanlar maaş alacakları birikimi nedeniyle iş bırakma eylemleri başlattı; belediye binası işgalleri ve yürüyüşler yapıldı.

23 Eylül

6 Eylül

Türkiye'nin çeşitli illerinde kadınlar, Filistinli kadınlarla dayanışma için sokağa çıktı.

16 Eylül

Beyin kanaması nedeniyle hastanede tedavi gören, Türkiye ve Kürdistan devrimcilerinin dostu, yoldaşı olan Taylan Kulaçoğlu'nu sonsuzluğa uğurladık.

1 Mayıs operasyonlarında tutuklanan Önsöz Dergisi genel yayın yönetmeni Songül Yücel ile Mücadele Birliği Platformu temsilcisi Muhammed Hizmetçi tahliye edildi.

EKİM

13 Ekim

10 Ekim akşamı Esenyurt'ta saldırıya uğrayan gazeteci, belgeselci, yazar ve şair, hak savunucusu Hakan Tosun, 13 Ekim akşamı yaşamını kaybetti. Şüpheli ölümünün ardından birçok ihmal yaşanan ve birçok soru işareti ile yaşama veda eden Hakan Tosun için adalet arayışı devam ediyor.

10 Kasım

Swatch Group Türkiye'de mağaza ve ofis çalışanları, toplu pazarlık görüşmelerinin tıkanması üzerine ulusal çapta greve gitti.

16 Kasım

İstanbul'da faaliyet gösteren 20'ye yakın sosyalist, devrimci, ilerici örgüt ve bileşimin ortak çabasıyla Türkiye gündemine hızlı bir şekilde giren yeni tecrit politikasının ürünü Kuyu Tipi Hapishanelere karşı bir birliktelik inşa edildi ve Kuyu Tipleri Kapatılsın İnisiyatifi olarak kuruluşunu ilan etti.

25 Kasım

Mücadele Birliği Platformu, uzun zamandır ABD emperyalizminin işgal ve saldırı tehdidi altında olan Venezuela'nın İstanbul'daki Konsolosluğunu ziyaret etti. Venezuela Konsolosu Lissett Margarita Hernandez Marquez ile yapılan görüşmede Venezuela halkları ile dayanışma mesajları iletili.

7 Aralık

Dünya Anti-Emperyalist Platformu ve Devrimci Öğrenci Birliği, Eskişehir'de Nicolas "Köken" filminin gösterimini yaptı.

20-25 Ekim

Dünya Anti Emperyalist Platform'u bir diğer konferansını Venezuela Caracas'ta düzenledi. Türkiye'den Mücadele Birliği Platformu ile Emekçi Kadınlar'ın katıldığı konferansta Dünya Anti Emperyalist Kadın Platformu kuruldu. Platform aynı zamanda düzenlenen ve Venezuela'da Chavez'in ruhunu sürdüren "Comun O Nada" Konferansı ile Anti Emperyalizm ve Anti Faşizm Konferanslarının da bir parçası oldu.

KASIM

8 Kasım

Kocaeli Dilovası'nda parfüm fabrikasında çıkan yangında 2'si çocuk 6 kadın işçi hayatını kaybetti. Ölümüler sonrası fabrikanın birçok sefer şikâyet edildiği, hiçbir iş güvenliği önlemi alınmadığı ve sigortasız işçi çalıştırdığı ortaya çıktı.

25 Kasım

Türkiye'nin pek çok ilinde kadınlar, Uluslararası Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Günü kapsamında sokağa çıktı. İstanbul'da uzun yılların mücadelesi sonucunda uzun bir aradan sonra ilk defa kadınlar ilan ettikleri Tünel Meydan'da toplandılar ve bir yürüyüşle eylemlerini gerçekleştirdiler.

ARALIK

20 Aralık

Eski Tariş işçisi, Seyit Konukların yoldaşı Cemil Kusur yoldaşımız uzun bir süre kanserle verdiği mücadeleyi kaybederek yaşamını yitirdi.

2025 Yılı Aralık ayı itibariyle en az 85'i çocuk olmak üzere 2000'e yakın işçi iş cinayetlerinde katledildi.

"Bugünün yeni insanı Cemil yoldaş, günümüzün komünist insanı. Onun anısı bizlere ışık olacak, mücadelemizde yaşayacak. Ona sözümüz olsun, devrimin zaferine kadar onun anısını ve tüm ölümsüzleşen devrim savaşçılarının anısını yaşatacağız."

Burjuva Düzene Reddiye

Ulaş Bora

Bu yazı vazgeçmeye bir övgü değil. Vazgeçmenin devrimci mücadele için yetmediğine dikkat çeken bir yazı. Devrimci mücadele ağır ve zor görevlerle dolu. Ve devrimcinin; gerçekten zaferi kazanmak isteyen; çocukların, kadınların, işçilerin amansızca öldüğü bu düzeni yok etmek isteyenlerin, devrimci kadın ve erkeklerin omuzlarındaki yük daha da ağırlaşacak. Savaş sertleşiyor. Emperyalizm büyük bir yıkım savaşına hazırlanıyor. Türkiye ve K. Kürdistan'da topyekûn, Hitlervari faşizme geçiş için, karşı devrim güçlerinin faaliyetleri yoğunlaşıyor. Süreçten "demokrasi" çıkmayacağı, burjuva egemenliğinin bunu sağlayamayacağı, bizleri oyalamaya çalıştığı ortaya çıktı.

Gelişmeleri hepimiz yakından takip ediyoruz. Çözümün ne olduğu da biliniyor. **Hepimiz bu çözüm için çalışıyoruz şüphesiz.** Fakat açık olan, herkes tarafından görülen bir şey var. Devrime önderlik edecek devrimci güçler, yıllardır hedefimiz olarak açıkladığımız güç örgütünü henüz yaratabilmiş değiliz. Bunun çeşitli sebepleri var elbette. Sosyal reformizmin etkisi, faşist terör ve yoğun baskılar, devrimci hareketin ideolojik eksiklikleri vs... Ancak bizim büyük bir iddiamız var: Devrimi başarmak. **Devrim ve sosyalizm insanlığın yaşadığı tüm acılara son verecek eylemin kendisidir.** Bu halde üstümüze düşeni yapmamız gerekiyor.

Devrimci insan iddialı olan insandır, cüret edendir, koşulsuzca hayatını devrime adanmış insandır. Gidin emekçilere **"Devrimci kimdir?"** diye sorun. Bize ilk anlatacakları, bu özelliklerdir. Devrimcilere yaptıkları eleştirileri de dinleyin. Gerçekten devrimi kendi kurtuluşu olarak gören, devrimci mücadeleyi kalpten destekleyen insanları dinlediğimizde, belki o an yapılan eleştiriler ve öneriler bizim için geçerli olmasa bile, göz önünde bulundurmalıyız.

Özellikle işçi semtlerinde yaşayan, devrimcilerle yıllardır bir biçimde ilişki halinde olan İstanbul'da Gazi'nin, Sarıgazi'nin, Okmeydanı'nın ya da 1 Mayıs'ın emekçileri, (aynı şey İzmir'in Güzeltepesi, Gültepesi için de geçerli ya da başka pek çok yer sayılabilir) o kadar çok sayıda devrimci insanla, devrimcilik iddiasındaki insanla karşılaşmışlar ki, artık bu konuda belli bir sezgi, bilinç ve tecrübe oluşturmuş durumdalar. **Emekçi kitlelerin sezgisini, öngörüsünü, bilgisini ciddiye almak gerekir.** On yıllardır süren bir iç savaştan geçti kitleler.

Eğer Türkiye'de sınıf savaşımının halk hareketi düzeyine geldiğini tespit ediyorsak, ki bu büyük ve iddialı bir tespittir, üstümüze düşen görevler daha ağırlaşmıştır. Başarmamız gerekenlerle yaptıklarımız arasındaki makası hızla kapatmamız ge-

rekiyor demektir. **Proleter öncüyle halk kitlelerinin buluşması kendiliğinden olmayacaktır.** Çabaların yüz kat, bin kat artırılması zorunludur. Denizler milyonların yüreğinde ve bilincinde sarsılmaz bir yer edindiye, üstüne düşenleri yaptıkları, öne çıktıkları içindir. İşte bugün biz de hangi çalışmada yer alıyorsak alalım, tıpkı Denizler gibi öne çıkmak zorundayız.

Devrimcilik, vazgeçmedir. Düzenin bize sunduklarından, aileden, okuldan, sevgiliden, daha iyi yaşama olanaklarından vb pek çok şeyden vazgeçmedir. Ama bu vazgeçmeyi bilince çıkaramazsak, emin olmalıyız ki, bu bize yüke dönüşecektir. Devrimci bir kadro insanlığın, doğanın ve geleceğimizin kurtuluşu için kavgaya giren insandır. Düzenin kendisinden ve ona vaat ettiklerinden zaten vazgeçmiştir. Onları reddetmiştir. **Burjuva düzenin reddidir devrimcilik.** Vazgeçmek, bu reddetmenin biçimidir.

Devrimci mücadeleye katılan istisnasız herkes, düzenin kendisine sunduklarından vazgeçmiştir. Onu düzene bağlayan her şeyi reddetmiştir. Bu vazgeçmenin biçimi ne olursa olsun, bizi burjuva düzene bağlayanları reddetmeye devam edecektir. Bu vazgeçiş, burjuva düzenin reddi politik mücadelede her gün kendini tekrar eden bir çelişkidir. Yüzyılların yaşama alışkanlıklarını yıkmak kolay değil. Her gün ve her gün bu savaşı vermek zorundayız. Neden vazgeçtiğimizi, bizi düzene bağlayan her şeyi neden reddettiğimizi bir netlik ve kararlılık içinde kavramalıyız. Bunun yarattığı çelişki ve sorunlara karşı verdiğimiz savaşı, her gün aynı rutinde de değil, artan tempoyla sürdürmeliyiz.

Vazgeçmek yetmez. Reddetmek yetmez. Kendimizi sınırlamadan, devrimci mücadelenin ihtiyaçlarına göre hareket edebilmeliyiz. Kendimizle savaşmalıyız. Yaşamımızın odak noktası devrim olmazsa, aklımızda 24 saat devrimin ihtiyaçlarını çözmek olmazsa, sıradan, günlük yaşamımızı ve devrim mücadelesini birbirinden ayırırsak gerçek bir devrimci sıfatına erişemeyiz. Denizlerin yoldaşım diyebilmek, büyük bir iddiadır. Bunu hak etmek sözle kazanılamaz. **Burjuva düzenin bilinçli ve netliğe kavuşmuş bir reddiyesiyle, burjuva düzende "vazgeçtiğimiz" her şeyden neden vazgeçtiğimizi kavrayarak** ve en önemlisi de bunu herhangi bir yerde ve herhangi bir biçimde örgütlü devrimci mücadelenin ve örgütün önüne getirmemekle olur.

Aklımızın bir köşesinde "vazgeçtiğimiz" herhangi bir şeyi düşünmeye devam ediyorsak, örgütlü devrimci mücadelenin geliştirilmesi, alınan görevlerin başarılmaması yerine düzendeki sorumluluklarımızı dü-

şünüyorsak, kendimizi en sert eleştiri süzgecinden geçirmemiz gerekiyor. Faşizmle savaş amansız, acımasız bir kararlılıkla yürütülebilir. Faşizm, tekeli kapitalizmin egemenliğini ayakta tutmak için en sert yöntemlerle bize karşı savaşıyor. **Bir yandan demagoji, bir yandan faşist terör, katliama başvurma, bir yandan bireysel kurtuluş propagandası, bir yandan devrimci mücadelenin, devrimci değerlerin, örgütlü mücadelenin zorunluluğunun değersizleştirilmesi...** Burjuvazi iktidarını korumak için her yola başvuruyor. Bu nedenlerle burjuva değerler ve ölçütleri kıtas alamayız. Biz yeni bir toplum, yeni ve özgür insanı yaratmak için mücadele ediyoruz. Kendimizi savaşın sertliğine uygun bir biçimde konumlandırmalıyız. Kendimizi keskin bir değerlendirme süzgecinden geçirmekle yükümlüyüz. Devrim, ayaklanma, iç savaş tespitlerinin gereğini yerine getirmek vazgeçisi, burjuva düzenin reddini kavramaktan geçer.

Burjuva düzen "parlak", "mutlu" ve "iyi" hayaller ve bir gelecek umudu satıyor. Emekçilere hiçbir iyi ve mutlu bir gelecek veremeyeceğini biliyoruz. Derin bir iktisadi, politik ve toplumsal buhranda yaşam savaşı veriyoruz. Burjuvazinin ve onun gönüllü işbirlikçilerinin anlattıklarının bir değeri yok.

Yoldaşlık, insani ilişkilerin en üst biçimidir. **Biz insanlığın geleceği için savaşıyoruz.** Sadece vazgeçmek yetmez. Burjuva düzeni reddetmek, onun "nimetlerinden" vazgeçmek devrimciliğin başlangıcıdır. Faşizmi yıkmak mücadelesi, katı bir kesinlik, yalın bir kararlılık gerektiriyor.

Leninist Parti, savaş partisidir. Denizler, Sinanlar'dan bu mirası devraldık. Adanmışlık, kararlılık, devrimci irade bizleri devrimin zaferine taşıyacak özelliklerimizdir. Taylan ve Sinan yoldaşlar, bu mirasın taşıyıcıları olarak mücadeleyi geliştirmeyi esas aldılar. Taylan yoldaş günün 24 saatini devrime adayan, devrimci yoğunlaşmayı, devrimi yaşamın merkezine almayı bir nite-lik haline getiren bir yoldaştı. Sinan yoldaş, devrimciliğini ileri düzeye taşımayı önüne koydu. Birleşik devrimin önümüze koyduğu görevlerden kaçıp düzene sığınmadı. Vazgeçişini kararlı ve bilinçli bir reddetmeye dönüştürdü.

Eğer bugün milyonların öncüsü ve önderi olmayı başarmak istiyorsak, savaş partimizin kurmaylığında tıpkı Sinan ve Taylan gibi vazgeçisi yeterli görmemeliyiz. "Devrimcinin görevi devrim yapmaktır" şiarıyla her gün kendimizi aşmayı, düzeni her gün daha kararlı ve bilinçli reddetmeyi başarmalıyız.

Devrimin kaderi, vereceğimiz bu kararlara bağlı. Ya devrim ya ölüm!